

נפרדים מאידה

לפני שהכרתי את אידה, הכרתי את רננה ובנה הפעוט רומי, שהגיעו לכפר הנשיא, ובאו לספריית הילדים בקביעות ובעיניים בורקות. הייתה זו אהבה ממבט ראשון, שנקשרה סביב האהבה לספרים, ההומור הנהדר שלהם, והחוכמה של שניהם.

לימים אידה הגיעה הנה, ודור שלישי נוסף לחברות העמוקה.

אידה ילידת מרץ 1938, בתחילת החודש מלאו לה 85 אביבים מלאי עשיה ותרומה. אשת חיל שתולדות חייה שזורים באלה של המדינה, ושל אזור הגליל.

בת לשושנה ויעקב, נולדה וגדלה קרוב לכאן - ביסוד המעלה, שם נולד גם יעקב, אביה. אידה נולדה עשר שנים לפני קום המדינה, וזיכרונות ילדותה בגבול עם סוריה אינם קלים. ללא ממ"ד או מקלט, רק תעלות הגנו על הילדים והמבוגרים מפני ההפגזות התכופות. הגליל של אידה הוא הגליל של פעם. כמעט ללא כבישים, הרבה בוץ בחורף, עם ימת החולה לפני הייבוש, לשם היו יורדים להתקרר במים בתקופת הקיץ הלוהטת. למשלט דרדרה היו צעירי יסוד המעלה שטים בסירה, כדי לשמוח עם הצעירים ששמרו על המשלט.

אידה למדה בנחלת יהודה, ובשירותה הצבאי עסקה במקצוע נדיר לנשים בשנים הראשונות של המדינה – נהגת ג'יפ (וויליס) בגדנ"ע. אכן, אישה ג'דע.

לאחר השחרור למדה בביה"ס לאחיות בירושלים, ועבדה במשך 38 שנים כאחות בטיפת חלב במספר מקומות בארץ, אך בעיקר באזור הגליל. היא זכרה את טובא כשבקושי היו בה בניינים, והיו בה בעיקר אוהלי שיער, צריפים ופחונים, ועסקה בתחום החשוב של ליווי אימהות ותינוקות ומתן חיסונים אפילו ברצועת הבטחון בדרום לבנון (1986/7). מתקופה זו נשארו לה חוויות רבות. דורות של ילדים (וילדיהם) זוכרים את אידה כמי שחיסנה אותם והכילה את מכאוביהם כאחות ובמיוחד כאדם (אישה), בעלת לב חם ואכפתי, ונכונות לעזור.

היא נישאה לגדעון, הם גרו בנתניה ושם בנו את משפחתם והביאו לעולם שלוש בנות.

ב-1969 עברה המשפחה לביריה עם הבנות הקטנות: הבכורה אביחג, רננה שלנו, והצעירה – עדי. גדעון נפטר ב-1994 ואידה נשארה בביריה עד שעברה לכפר הנשיא. היא זכתה להיות סבתא לארבעה נכדים: שחר, רומי, שקד ועומר.

לאחר צאתה לגמלאות, פנו אליה ממחלקת הרווחה בצפת לעבוד עם נשים מוכות. היא התגייסה כמו תמיד, למדה את הנושא, והקדישה ימים ולילות לנשים במקלט, שחיהן היו בלתי נסבלים.

לאחר מנוחה מהתפקיד החשוב אך המתיש, החלה לעבוד כמתנדבת בביטוח לאומי, תחום בו עבדה במסירות עד הזמן האחרון, ועזרה גם ללא מעט מחברי הקהילה שלנו. בשקט, באחריות ובדייקנות עזרה הן לפונים, והן לחברותיה לעבודה, וזכתה להערכה רבה.

לכפר הנשיא הגיעה בעקבות הבת רננה והנכד רומי הפעוט, שהגיעו הנה ב-2003. הכרנו אישה מתולתלת ופעילה, אסתטית, רחבת אופקים וחברותית, רבת כישורים ומרץ, מטיילת המון ובכל הזדמנות.

קוראת הרבה, אוהבת להמליץ על ספרים לחוג מכריה, שותפה בחוג הספרות של תמר, ונהנית מבילוי עם הנכדים והמשפחה החמה והמחבקת. כשרון הבישול והאפייה שלה התפרסם בכל האזור,

והעוגות שלה זכו לתהילה. לאידה היו גם "אצבעות ירוקות" כפי שאומרים אצלנו, וגינתה המטופחת מעידה על כך.

בחלוף חמש שנים, לאחר שראתה "כי טוב" בכפר הנשיא, בנתה בית בהרחבה, ובו גרה בשנים האחרונות. היא אהבה להזמין אנשים להתארח בביתה, לשיחות מעניינות ועשירות, וכמובן כיבוד מעשה ידיה.

מחלתה הפתאומית באה לכולנו בזעזוע.

אידה הייתה ידידה אישית שלי, והיא תחסר לי מאד.

לרננה ורומי, וכל שאר בני המשפחה – אנו אתכם באבלכם.

רחל גינת

